

החיים לא האירו פנים לדרור. בגיל 8 כבר היה יתום מאב ומאם, לאחר ששניהם נהרגו בתאונת דרכים. לא היו לו אחים ולא כל קרובי משפחה ידועים, והעובדת הסוציאלית שהתיק שלו הגיע לשולחנה שלחה אותו למוסד פנימייתי שהיה מיועד ליתומים אמיתיים וגם ליתומים שהוריהם עדיין בחיים, אך העדיפו שהילד ישהה כמה שיותר מחוץ לבית...

דרור שהיה עד אז בן יחיד ומפונק להורים אוהבים, נקלע לחברה שלילית של ילדי מצוקה, ועד מהרה למד מהם כמה וכמה תעלולים מרושעים. הוא היה כפי הנראה ממשיך להידרדר אילולא נודע ביום בהיר אחד להנהלת המוסד שיש לו דוד רחוק, שהוא גם אדם אמיד ובעל אמצעים.

מנהל המוסד הדמין את הדוד לפגישה. 'הילד פשוט לא מתאים לסוג מוסד כזה', אמר המנהל שהיה אדם בעל לב חם. 'אני מבין שאתה רק קרוב משפחה רחוק, אבל חבל עליו, אם הילד יישאר עם בני הנוער החוסים כאן הוא ייצא מפה פושע לבסוף. אם יש לך אפשרויות, אני מפציר בך להוציא אותו מפה ולהכניס אותו למוסד פרטי שבו יוכל להתחנך כראוי.'

הדוד קיבל את העצה. הוא העביר את דרור למוסד אחר ואכן שם הוא החל לפרוח ולהיטיב את דרכיו. הדוד המבוגר החל להיקשר אל הילד שהגיע לביתו לחופשות ולחגים, והתייחס אליו כמו לשאר בניו. הוא ערך לו חגיגת בר מצווה מפוארת, ולאחר מכן המשיך לממן את לימודיו בתיכון. גם כשדרור הלך לצבא, הוא תמך בו כספית כדי שיוכל לצאת עם חברים ולבלות קצת בחופשותיו

לאחר הצבא זה היה כבר ממש טבעי שהדוד יממן לדרור את לימודיו באוניברסיטה ואף יעניק לו קצבת קיום, כשם שנהג עם ילדיו האחרים. דרור אכן עשה חיל בלימודיו, וסיים תואר ראשון בהצלחה. הוא התכוון להירשם ללימודים לתואר שני, וגם כאן פתח הדוד הנדיב והאמיד את ארנקו ושילם את עלות הלימודים כדי שדרור יוכל להגיע להישגים בחיים, ולרכוש מקצוע שיעזור לו לבסס את עתידו.

ביום בו החל דרור את התואר השני שלו, הודיע לו הדוד כי ממתניה לו מתנה צנועה בכתובת מסוימת בתל אביב. 'מה המתנה?' הסתקרן דרור, אבל הדוד לא הסכים לתת יותר פרטים ואמר שעליו לגשת לאותה כתובת כדי לקבל את המתנה.

דרור לא היה מסוגל לכבוש את סקרנותו. הוא לקח אוטובוס לכתובת שהייתה בדרום תל אביב, אך כשהגיע למקום הוא התבלבל. את כל הבניין תפסה סוכנות מכוניות ולא היו בו שום חנויות נוספות שבהן תוכל להמתין לו מתנתו של הדוד.

במשך דקות ארוכות הסתובב דרור מכל צדי הבניין, מחפש בית עסק נוסף, ולבסוף החליט להיכנס לסוכנות המכוניות ולשאול. אחד מאנשי המכירות נגש אליו ושאל: 'אתה דרור?'

'כן', השיב דרור, מופתע מכך שמישהו זיהה אותו.
'מחכה לך פה מכונית', בישר לו איש המכירות, ורק אז התברר לדרור הנדהם כי המתנה של הדוד היא לא פחות ולא יותר מאשר מכונית חדשה ישר מהניילונים!

דרור היה נרגש וליבו הוצף רגשי תודה. הוא החליט ששום דבר לא יוכל להביע את רגשותיו כמו מכתב תודה שהוא ישלח לדוד בצירוף זר פרחים גדול.

'אין לי מילים להביע את תודתי על המתנה הנפלאה שנתת לי. המכונית היא פשוט דבר שלא חשבתי שאי פעם יהיה לי, ואני פשוט מאושר ומלא שמחה. תודה רבה על המתנה הגדולה, ואני מקווה שאוכל אי פעם להשיב לך כגמולך על נדיבות הלב שלך.'

דרור לא קיבל תשובה על מכתבו, אך לא ייחס לכך משמעות רבה וממילא היה עסוק כל כך בהכנות לתחילת הלימודים עד שלא חשב על שום דבר אחר.

את ההפתעה הבלתי נעימה הוא קיבל בראשית החודש הבא. פקיד הבנק התקשר אליו והודיע לו שעליו לכסות את החריגה בחשבוננו, משום שכמה צ'קים נפדו ואילו הקצבה החודשית שלו לא נכנסה.

'איך זה יכול להיות?' תמה דרור. ההקצבה של הדוד הייתה נכנסת לחשבון הבנק כמו שעון, ומעולם לא איחרה. לא היה לו נעים להתקשר ולשאול, אך הוא אמר לפקיד שללא ספק הכסף יכנס מחר והחריגה תכוסה.

גם למחרת הכסף לא נכנס, וכך גם ביום השלישי.

לדרור כבר לא נותרה ברירה, והוא החליט להתקשר לדודו כדי לברר את העניין.

'אתה כפוי טובה', אמר לו דודו בנוקשות, 'זה לא נותן לי חשק להמשיך לממן אותך.'

'אני כפוי טובה?' נדהם דרור. 'האם קיבלת את זר הפרחים ואת מכתב התודה שלי על המכונית?'

'קיבלתי גם קיבלתי', השיב הדוד, 'ודווקא משום כך אני חושב שאתה כפוי טובה.'

'למה?'

'תשמע, דרור. אני נותן ומעניק לך כבר שנים רבות. כל חודש נכנסת לחשבונך ההקצבה הקבועה שמאפשרת לך לחיות, ללמוד ולהתפתח בלי דאגות. לזה כבר התרגלת. אתה מרגיש שאני חייב לך את זה. כבר אינך רואה צורך להודות על כך. רק כאשר יצאתי מגדרי ונתתי לך מכונית, חשתי צורך לשלוח לי זר פרחים ומכתב תודה. אני אכניס לך את הכסף לחשבון הבנק כבר היום, אבל רציתי רק להזכיר לך שצריך להיות אסיר תודה לא רק על הדברים יוצאי הדופן, אלא גם על הדברים שאתה מקבל יום יום....'

שירה שטיימן, מדריכה שבט
נבטים בסניף התקווה בתל
אביב

פ"ש וקל • ספר במדבר • פרשת בהעלותך

הזכויות שמורות לצוותי הנני

שבת שלום!!

תתק

#משחקים הזרם. עומדים במעגל ומחזיקים ידיים, ומי שמתחיל נותן לחיצה על היד של החבר שלו. אפשר להעביר את הזרם חזרה בעזרת שתי לחיצות לחבר שנתן לכם את הזרם. מי שבאמצע צריך לגלות איפה הזרם עובר..

•מסר- בחיים אנחנו צריכים לפעמים לעצור, להסתכל אחורה על מי שעזר לנו ולהגיד תודה, ולא רק לרוץ קדימה עם הזרם.

#נותנים סיטואציות מחיי היומיום, והחניכים צריכים להגיד אם היו אומרים תודה באותה סיטואציה.

- 1.המנקה בבית ספר הרימה חתיכת נייר מהרצפה.
- 2.השומר של הקניון בדק לכם את התיק.
- 3.נהג האוטובוס של קו 89 הסיע אתכם.
4. אמא שלכם קיפלה כביסה.
- 5.חברים עשו לכם יומולדת הפתעה.
- 6.המורה החזירה לכם עבודות גמר.
- 7.סבתא קנתה לכם מתנה.
- 8.מישהו החמיא לכם.
- 9.שכן הסיע אתכם טרמפ.
- 10.מוכר בפוקס עזר לכם למצוא את החולצה שרציתם.

•אפשר לעשות פעמיים, פעם אחת במציאות ופעם אחת באידיאל, ולראות את הפער בין הרצוי למצוי.

•כדאי לפתח דיון: באמת צריך להגיד למנקה תודה ? זאת העבודה שלה.. על זה משלמים לה. השכן שלי בכל מקרה נוסע, מה אכפת לו להקפיץ אותי איתו ?

#מקריאים סיפור (בנספחים)

הקשר

אחד הנושאים שעוסקת בו פרשת השבוע הוא המן (אם החניכים לא יודעים מה זה מן אפשר להסביר שהמן הוא מזון שירד מהשמיים לבני ישראל במסעותיהם לאחר צאתם ממצרים בדרכם לא"י). המן היה מאכל ניסי, בגודל בערך של 2 ק"ג לאדם, בצבע לבן, שלכל אדם היתה יכולת בחירה על הטעם שיהיה למן. המן היה דבר מדהים שלא היה כמוהו! באיזשהו שלב, בלי שום סיבה לעמ"י נמאס מהמן והם התלוננו שאין להם בשר. חשוב לציין שהתלונה היתה סתם, בלי כל סיבה. לכן מדובר פה בכפיות טובה של עמ"י כלפי הקב"ה למרות כל הטוב שקיבלו. מפה אפשר דווקא להסיק את ההיפך- כמה חשוב שנדע להעריך את מה שמעניקים לנו, גם כשמדובר בדבר הכי קטן וגם בגדול, פשוט לדעת להגיד תודה ולהעריך.

תודה תודה תודה
תודה תודה תודה
תודה תודה תודה
תודה תודה תודה
תודה תודה תודה
תודה תודה תודה
תודה תודה תודה

המון תודה

